

Der er endnu en Post, som jeg nødvendigvis maa omtale. Min Bemærkning derved gaaer ikke ud paa at udstryge Noget af Finantsloven, men derimod paa at sætte Noget ind i den igjen. Det angaaer nemlig § 26 i Finantslovsforslaget, saaledes som det oprindeligt er forelagt. Jeg skal tillade mig med et Par Ord nærmere at angive den historiske Gang i denne Sag. Der havde nogle Aar dannet sig en Doctrin i Folkethinget, som gik ud paa, at ingen Lov, som medførte Udgifter, kunde sættes i Kraft i det følgende Finantsaar, medmindre der i Loven selv var en Paragraph, som gav Bevilling paa disse Udgifter, og dernæst udvidede man Doctrinen saaledes, at enhver Lov, som medførte Udgifter, og det gjøres saa at sige alle Love, skulde først forelægges i Folkethinget paa Grund af Grundlovens Bestemmelse om, at Finantsloven først skal forelægges Folkethinget. Naar man saa sagde, at det ingen Finantslov var, svarede man, at alle disse Bevillingslove udgjorde en integrerende Deel af Finantsloven. Naturligvis kunde Landstinget ikke finde sig i, at denne Doctrin blev gennemført, thi Resultatet vilde blive, at Landstinget kunde gaae maanedsvis uden at have det Allermindste at bestille, idet det maatte vente, indtil alle disse Love kom over fra Folkethinget. Der blev saa yttret, at saadanne Love kunde jo nok forelægges først i Landstinget, men saa skulde dog Folkethinget indsætte denne Bevillingsparagraph, hvorefter de da atter maatte sendes tilbage til Landstinget. Da nu Landstinget besluttede at anfille et Forsøg, om det ikke kunde komme ud af denne vanskelige Stilling, benyttede man en i og for sig ikke betydelig Lov, Loven om Lønninger til Archivvæsenets Personale, hvori Folkethinget havde indsat en saadan Bevillingsparagraph, til at stryge denne Bevillingsparagraph, hvorefter da Loven gik saa længe imellem Thingene, at den kom i et Fællesudvalg. I dette Fællesudvalg blev man enig om, at man i Finantsloven skulde have en Bestemmelse af det samme Indhold, som § 26 havde i det iaar forelagte Finantslovsforslag, det vil sige, suppleret med de Love, som bleve vedtagne i den paagældende Rigsdagssamling. Dette var i Finantsloven for 1861—62. Allerede tid-

ligere havde Landstinget indsat en Paragraph, det var dengang § 14, som gik ud paa i Almindelighed at sige, at de Udgifter, som vare en nødvendig Følge af Love, der vare vedtagne af Rigsdagen i den vedkommende Samling, bevilgedes, altsaa netop det Selsamme, som Fleertallet i Finantsudvalget i Folkethinget har foreslaaet denne Gang at indføre i Finantsloven. Nu har Finantsloven i 5 Aar haft denne Paragraph, saaledes som den blev vedtaget af Fællesudvalget, og i det Finantslovsforslag, som den høitærede Finantsminister forelagde iaar, finder man ligeledes denne Paragraph i den samme Form som tidligere; men, som sagt, ved den tredie Behandling i Folkethinget havde Fleertallet i Finantsudvalget foreslaaet at optage den tidligere Redaction af den samme Paragraph. Ordføreren for Finantsudvalget yttrede sig saaledes — jeg antager, at den høitærede Formand ikke har Noget imod, at jeg oplæser det —: „Fleertallet har meent, at det kunde være rigtigt, at man blot satte, at de Indtægter og Udgifter, der maatte flyde af, at Lovudkast, der ere Rigsdagen forelagte, blive ophjæbte til Love i Finantsaarets Løb, bevilges; men andre af Udvalgets Medlemmer have haft Betænkeligheder herved, idet de navnlig ønskede at gjøre nogen Forskjel imellem de Love, som have en bestemt Bevillingsparagraph, og dem, som ikke have dette.“ Disse Medlemmer troe, at det vilde „være den heldigste Ende paa hele Historien“, om den hele Paragraph gik ud, „hvoraf Følgen kun bliver, at man ved de Love, hvortil der skal Bevilling, og som allerede skulle have Gyldighed i det førstkommande Finantsaar, maa være opmærksom paa, at der i dem indsættes en Bevillingsparagraph.“ Det er altsaa tydelig udtalt, at, hvis begge Thing gaae ind paa, at denne Paragraph udgaaer, ville vi faae den samme Strid som tidligere om Indsættelsen af en Bevillingsparagraph i de Love, som medføre Udgifter. Jeg skal ikke nægte, at det har været meget ubehageligt for mig, at dette Forslag om, at Paragraphen skulde gaae ud, er fremkommet fra den ærede Finantsministers Side. Den ærede Finantsminister var Formand i det Fællesudvalg, som blev enig om en Overenskomst; jeg havde den